

Posgay Ildikó halálára

75. születésnapja után két nappal, 2022. július 6-án elhunyt Posgay Ildikó, az MTA Nyelvtudományi Intézetének (az NYKK jogelődjének) nyugalmazott tudományos osztályvezetője, a Károli Gáspár Református Egyetem nyugalmazott docense.

Az ELTE magyar–oroszc szakának elvégzése után 1970-ben került az intézet Nyelvtörténeti és Dialektológiai Osztályára. Itt előbb Kiss Lajos mellett részt vett a Földrajzi nevek etimológiai szótárának összeállításában, majd a nemzetközi együttműködés keretében készülő Kárpát Nyelvatlasz hazai munkaközösségének tagja lett. Több észak-magyarországi kutatóponton gyűjtött adatokat, később pedig – Balogh Lajos és Bańczerowski Janusz mellett – egyik szerkesztője lett az atlasz 6. kötetének, amely 2001-ben jelent meg. Az 1970-es évek második felétől kezdve meghatározó tagja lett az Imre Samu vezette regionális köznyelvi kutatócsoportnak. Posgay Ildikó Pápán végezte a gyűjtést, a feldolgozott anyagot, illetve a levont tanulságokat több tanulmányban tette közzé. Munkásságát ezt követően is a szociolingvisztikai, élőnyelvi kutatások határozták meg. Ezek keretében figyelme – egyebek mellett – az erdélyi magyar regionális nyelvhasználati kérdésekre irányult. Ebben családi indíttatása is volt: férje, Szabó T. Ádám révén szoros kapcsolatba került az erdélyi magyar nyelvváltozatokkal, kutatási eredményeit több írásban is közzétette, konferenciákon ismertette.

Az 1990-es évek elején az intézet Élőnyelvi Osztályának munkatársa, majd a PhD-fokozat 1995-ben történt megszerzése után főmunkatársa lett. Itt a nyelvjárásokkal kapcsolatos nyelvi attitűdöket, a nyelvi hátrány kérdéseit vizsgálta, és ilyen módon a segítő nyelvvelés is látókörébe került. Nem véletlen, hogy 2003-ban a Nyelvművelő és Nyelvi Tanácsadó Osztály vezetője lett. Ilyen minőségében 2008-as nyugdíjazásáig a nyelvi tanácsadás mellett ellátta az intézethez beérkező utónévkérelmek korántsem egyszerű elbírálásának feladatát is.

Kutatási eredményeit elhivatott egyetemi oktatóként adta tovább hallgatóinak, akik szakmai teljesítményéért, közvetlenségéért és segítőkészségéért nagyra becsülték őt.

Férjét korán, 1995-ben elveszítette, onnan kezdve egyedül nevelte három gyermeküket. A nehéz időszakokban is meg tudta őrizni töretlen derűjét, irigylésre méltó tartását, a mások iránti érdeklődését. Emlékezetünkben mindig mosolygó, vidám kolléganőként fog megmaradni.

Temetése 2022. július 22-én 11 órakor lesz a Budaörsi Újtemetőben (Temető u. 2.).